

«Πλέον είναι φανερό ότι ο μηχανισμός του Ερντογάν και του ΑΚΡ δεν κυνηγούν μόνο τους συνεργούς του Γκιουλέν και των πραξικοπηματιών αλλά επιτίθενται σε εργατικές συνδικάτα, συνδικάτα και αγωνιστές της δημοκρατίας και της Αριστεράς, φέρνοντας στο προσκήνιο νέα καθήκοντα και προκλήσεις», τονίζει στο **Πριν** ο εκπρόσωπος Διεθνών Σχέσεων του **ΕΜΕΡ, Μουσταφά Γιαλτσινέρ.**

Συνέντευξη στον **Γιώργο Παυλόπουλο**

Ποιος ήταν ο ιθύνων νους και ο οργανωτής του αποτυχημένου πραξικοπήματος της 15ης Ιουλίου; Ήταν η ηγεσία των ενόπλων δυνάμεων ή έστω ένα τμήμα της; Ήταν ο Φετουλάχ Γκιουλέν και οι οπαδοί του; Ή μήπως ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες αυτές που αποκάλυπτα επιχείρησαν να ανατρέψουν τον Ερντογάν;

Κάθε πραξικόπημα στοχεύει στην κυριαρχία του κράτους και η απόπειρα που σημειώθηκε στις 15 του Ιουλίου ήταν αποτέλεσμα εσωτερικών αντιθέσεων μέσα στο ίδιο το τουρκικό κράτος. Πρόκειται για μία διαμάχη ανάμεσα στο μονοπωλιακό κεφάλαιο που εκπροσωπεί ο Ερντογάν και στις δυνάμεις που ανήκουν στον Φετουλάχ Γκιουλέν, ο οποίος εκπροσωπεί την έτερη κλίκα του μονοπωλιακού κεφαλαίου. Αναμφισβήτητα και οι δύο δυνάμεις προσπάθησαν με κάθε μέσο να κερδίσουν τη λαϊκή υποστήριξη. Φαίνεται ότι οι βασικοί διοργανωτές του πραξικοπήματος είναι άνθρωποι που ανήκουν στον Γκιουλέν και έχουν διεθνείς διασυνδέσεις. Μπορούμε να προσθέσουμε ότι υπάρχει και μία μερίδα στρατιωτικών που είχε ενοχληθεί από τη δικτατορία του Ερντογάν και από τον ισλαμικό φασισμό και οι οποίοι με τη σειρά τους παρείχαν στήριξη για την υλοποίηση του πραξικοπήματος. Απ' ό,τι φάνηκε, η απόπειρα πραξικοπήματος περιορίστηκε σε μια ομάδα στρατιωτικών και δεν εξέφραζε το σύνολο των ενόπλων δυνάμεων.

Μεγάλη μερίδα των στρατιωτικών δυνάμεων παρακολούθησε αρχικά τα γεγονότα, παρέμειναν ωστόσο σιωπηλοί και αδρανείς. Όμως, η αδυναμία των πραξικοπηματιών αλλά και η αντίσταση των δυνάμεων του Ερντογάν περιόρισε την ευρύτερη συμμετοχή των στρατιωτικών. Σε μία χώρα όπως η Τουρκία στη Μέση Ανατολή δεν μπορούν να υπάρχουν εξελίξεις στις οποίες να μην συμμετέχει και γνωρίζει το ΝΑΤΟ και οι ιμπεριαλιστικές χώρες. Αυτό φάνηκε και στην αρχή του πραξικοπήματος, καθώς αρχικά κράτησαν στάση αναμονής περιμένοντας να δουν πού θα οδηγήσουν οι εξελίξεις.

Τα κυβερνητικά ΜΜΕ από την πλευρά τους, ανοιχτά τόνισαν πως υπήρξε αμερικάνικος δάκτυλος. Τα ΜΜΕ δεν θα έδειχναν τις ΗΠΑ, χωρίς την έγκριση κυβερνητικών παραγόντων... Οι στρατιωτικοί που ήταν με το μέρος του Γκιουλέν ήταν ισχυροί, ωστόσο ο Γκιουλέν και εκείνοι που τον στήριξαν δεν μπορούν να διαχωρίζονται από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ. Όλοι οι ανώτεροι αξιωματικοί έχουν εκπαιδευτεί στα κέντρα των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ και έχουν τακτικές επαφές. Η αρχική σιωπή των ΗΠΑ δείχνει πως παρακολουθούσαν, αν θα έχει επιτυχή έκβαση ή μη το πραξικόπημα. Εάν είχε πετύχει, οι ΗΠΑ θα το αναγνώριζαν και θα το υποστήριζαν, τουλάχιστον αυτό έδειξαν οι εξελίξεις. Το κυβερνών κόμμα εδώ και καιρό έχει σοβαρά προβλήματα στις σχέσεις του με τις ΗΠΑ, ιδιαίτερα όσον αφορά στην εξωτερική πολιτική. Τους τελευταίους μήνες μάλιστα υπήρξαν βήματα προς τα πίσω, ενώ υπήρχε και ζήτημα εμπιστοσύνης. Δεν ήταν καθόλου απίθανο, αν υπήρχε εναλλακτική λύση για την εξουσία, οι ΗΠΑ να την προτιμούσαν.

Γιατί απέτυχε άραγε το πραξικόπημα;

Οι πραξικοπηματίες φαίνεται ότι ήξεραν την επιχείρηση που προετοίμαζε το κυβερνών κόμμα εναντίον τους, καθώς αρχές του Αυγούστου θα συνεδρίαζε το Ανώτερο Στρατιωτικό Συμβούλιο και θα τους απομάκρυνε και γι' αυτό αναγκάστηκαν να αντιδράσουν νωρίτερα. Κυοφορήθηκαν πιο σύντομα οι εξελίξεις μ' αυτόν τον τρόπο. Τουλάχιστον η αστυνομία αντιστάθηκε στην απόπειρα πραξικοπήματος. Η αντίσταση της αστυνομίας και οι ρωγμές μέσα στο Γενικό Επιτελείο Στρατού και αλλού, δυσκόλεψαν τον έλεγχο ολόκληρου του κρατικού μηχανισμού. Μια σημαντική μερίδα του στρατού αρχικά, περίμενε να δει τις εξελίξεις και οι πραξικοπηματίες βγήκαν στο δρόμο με περιορισμένες δυνάμεις. Δεν είχαν την απαιτούμενη ισχύ σε κομβικά σημεία, ούτε είχαν τον έλεγχο των ΜΜΕ. Μάλιστα, το

κάλεσμα του Ερντογάν προς τον λαό της Τουρκίας να βγει στο δρόμο, έκανε τη δουλειά τους ακόμα πιο δύσκολη. Ο βασικός όμως παράγοντας για την αποτυχία ήταν η αντίσταση του ίδιου του κόσμου και η εναντίωση όλων των πολιτικών κομμάτων ενάντια στο πραξικόπημα. Ταυτόχρονα, τα συνδικάτα και οι οργανώσεις προφανώς δεν υποστήριξαν την απόπειρα πραξικοπήματος και στάθηκαν απέναντί του.

Πώς θα περιγράφατε την κατάσταση που επικρατεί στην Τουρκία μετά την απόπειρα του πραξικοπήματος; Ελέγχονται τα πάντα πλέον από τον Ερντογάν; Θα επιχειρήσουν οι πιστές προς αυτόν δυνάμεις να καταστείλουν και να συντρίψουν οτιδήποτε ανθίσταται στην εξουσία του και την κυριαρχία του;

Η κυβέρνηση χρησιμοποιώντας την απόπειρα πραξικοπήματος ξεκίνησε αμέσως τεράστιες επιχειρήσεις «σκούπας» μέσα σε στρατό, αστυνομία, δικαστικό σώμα, εκπαίδευση κτλ. Όλα αυτά βέβαια οδηγούν και σε ανασυγκρότηση του κράτους προς μια νέα κατάσταση που δημιουργείται στη χώρα. Οι διώξεις δημοσίων υπαλλήλων έφτασαν τις 60.000, καθώς τέθηκε σε διαθεσιμότητα το ένα τέταρτο των εισαγγελέων και δικαστών, έγιναν συλλήψεις 8.660 στρατιωτικών και 990 οδηγήθηκαν στη φυλακή.

Να υπενθυμίσουμε πως οι επιχειρήσεις συνεχίζονται με αμείωτη ένταση, όπως για παράδειγμα σε όλα τα πανεπιστήμια ζήτησαν την παραίτηση συνολικά 1.577 πρυτάνεων και αντιπρυτάνεων, οι οποίοι εν τέλει παραιτήθηκαν. Σε όλα τα υπουργεία συνεχίζονται επιχειρήσεις με συλλήψεις και προσαγωγές. Μπορούμε να πούμε πως οι βασικές επιχειρήσεις έχουν στόχο τον Γκιουλέν. Οι 20.000 δάσκαλοι και καθηγητές που απολύθηκαν -ακόμα και οπαδοί του Γκιουλέν να ήταν- δεν έχουν καμία σχέση με το πραξικόπημα. Η κυβέρνηση χρησιμοποιώντας το ως πρόσχημα εξουδετερώνει όποια δύναμη κρίνει πως έχει αντιπολιτευτική ισχύ.

Με λίγα λόγια, σε κάθε επίπεδο οργανώνει το αυταρχικό κράτος και τη δικτατορία του Ερντογάν. Τώρα, μαζί την κήρυξη της χώρας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, εφαρμόζει χωρίς περιορισμό αντιδημοκρατικές πολιτικές. Όλα αυτά φυσικά, δεν απευθύνονται μόνο στην κλίκα του Γκιουλέν αλλά και σε όποιον άλλον θεωρείται αντιπολίτευση. Γι' αυτό, έχει βάλει μπρος για την κατάργηση όλων των δημοκρατικών δικαιωμάτων, για τη μετατροπή του ΑΚΡ σε ένα κόμμα συντηρητικό, αυταρχικό, που έχει ως απόληξή του τον φασισμό.

Όχι στο πραξικόπημα,

όχι και στον Ερντογάν

Συμμαχία και κοινός αγώνας

όλων των δημοκρατικών δυνάμεων

Ποια ήταν η στάση της τουρκικής Αριστεράς κατά τις πρώτες και πιο κρίσιμες ώρες του πραξικοπήματος; Κάλεσαν το Κόμμα Εργασίας, αλλά και το HDP τα μέλη τους και τους οπαδούς τους να βγουν στους δρόμους και να σταθούν απέναντι στους στρατιώτες και τα τανκς;

Η πρώτη αντίδραση της Αριστεράς της Τουρκίας ήταν να πάρει θέση ενάντια στο πραξικόπημα. Φυσικά το να είναι κανείς ενάντια στο πραξικόπημα δε σημαίνει ότι παρέχει υποστήριξη στην κυβέρνηση και στον Ερντογάν που ολοένα και περισσότερο μετατρέπεται σε ένα φασιστικό καθεστώς. Γι' αυτόν τον λόγο το ΕΜΕΡ, βγήκε μπροστά με το σύνθημα **«Ούτε πραξικόπημα, ούτε δικτατορία»**. Όλες οι κυβερνήσεις του ΑΚΡ (κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης) εδώ και χρόνια τρομοκρατούν τον κόσμο με την απειλή του πραξικοπήματος. Αυτή ακριβώς η πολιτική τους έδινε το έδαφος ώστε να υλοποιήσουν τη συντηρητική πολιτική τους και να έχουν την απόλυτη κυριαρχία σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικής ζωής. Το ΕΜΕΡ, πρόβλεψε ότι η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει το πραξικόπημα για να υλοποιήσει τη φασιστική πολιτική της, φέρνοντας τον νόμο έκτακτης ανάγκης και τις γενικευμένες απαγορεύσεις.

Ποιες είναι, με βάση τις αναλύσεις και τις εκτιμήσεις σας, οι βασικές πολιτικές προτεραιότητες για το εργατικό κίνημα και για το ΕΜΕΡ το επόμενο διάστημα;

Διανύουμε μία περίοδο που αυξάνονται συνεχώς οι επιθέσεις του μονοπωλιακού κεφαλαίου και των συντηρητικών δυνάμεων. Το εργατικό κίνημα πλήττεται από τα συνδικάτα που συμπλέουν με την κυβερνητική πολιτική αλλά παράλληλα ταλανίζεται και από την αδυναμία του να οργανωθεί. Παρόλα αυτά, υπάρχει αντίσταση από ένα οργανωμένο τμήμα εργατών και εργαζομένων, συνδικάτων κτλ. Σήμερα, το κύριο ζήτημα δεν είναι ο κίνδυνος του πραξικοπήματος αλλά το καθεστώς του Ερντογάν και το ΑΚΡ που εφαρμόζει αντιδημοκρατικές πολιτικές και ετοιμάζει το δικό του «πολιτικό» πραξικόπημα. Το ΕΜΕΡ θα αγωνιστεί ενάντια σε όλα αυτά. Σ' αυτόν τον αγώνα υπάρχουν δύο βασικοί παράγοντες. Ο πρώτος είναι η επαναστατική δραστηριότητα του ΕΜΕΡ μέσα στην εργατική τάξη και ο δεύτερος, η συμμαχία όλων των δημοκρατικών δυνάμεων και ο κοινός αγώνας τους.

Πηγή: ΠΡΙΝ